

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 452/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Mgr. Štefanom Krnáčom, advokátom, Černyševského 10, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/105/2024 z 12. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 4. augusta 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia viedli súdne konanie proti HALPON corporation s.r.o. (ďalej len „žalovaný“) o určenie, že v žalobe špecifikované nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom v prospech žalovaného z dôvodu, že záložné právo považovali za premlčané a za premlčanú označili aj peňažnú pohľadávku zabezpečenú záložným právom.
3. Okresný súd Prievidza rozsudkom sp. zn. 12C/17/2018 z 2. septembra 2020 rozhodol, že žalobu sťažovateľov zamietal.
4. Proti rozhodnutiu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil rozsudkom sp. zn. 19Co/46/2023, 19Co/40/2024 z 15. mája 2024. V rámci odvolacieho konania krajský súd opakovane rozhodoval o premlčaní záložného práva. V prvom potvrdzujúcom rozsudku sp. zn. 19Co/40/2021, 19Co/39/2021

z 30. septembra 2021, ktorý bol zrušený dovolacím súdom, sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením prvoinštančného súdu, že pohľadávka aj záložné právo sú premlčané, pričom vznesená námietka premlčania bola označená za rozpornú s dobrými mravmi. V druhom potvrdzujúcom rozsudku sp. zn. 19Co/46/2023, 19Co/40/2024 z 15. mája 2024 odvolací súd už „dobré mravy“ neriešil, ale právne posúdil vec tak, že došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty, a teda záložné právo žalovaného nie je premlčané.

5. Sťažovatelia podali proti druhému rozsudku krajského súdu dovolanie, v ktorom namietali okrem iného aj rozporuplné právne posúdenie premlčania a nedostatočné riešenie otázky premlčania zabezpečenej pohľadávky v kontexte možnosti právnej obrany.

6. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol dovolanie sťažovateľov ako nedôvodné.

7. Okrem uvedeného súdneho konania sťažovatelia iniciovali aj súdne konanie o neplatnosť úverovej zmluvy a zmluvy o záložnom práve vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 12C/10/2015. Z dôvodu vyhlásenia spotrebiteľského úveru za predčasne splatný bolo uznesením okresného súdu z 29. januára 2015 v danom konaní nariadené predbežné opatrenie, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť nenakladať s predmetnými nehnuteľnosťami.

8. Konanie o určení neplatnosti úverovej zmluvy a zmluvy o záložnom práve bolo právoplatne ukončené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12C/10/2015 z 20. júla 2016 právoplatným v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5Co/364/2016 z 15. mája 2017, ktorým bola žaloba sťažovateľov zamietnutá. V ďalšom konaní iniciovanom sťažovateľmi bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 6C /103/2017 z 9. novembra 2017 nariadené predbežné opatrenie, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, ktoré bolo zmenené v odvolacom konaní tak, že návrh bol zamietnutý. Uznesením okresného súdu sp. zn. 12C/17/2018 z 13. augusta 2018 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 27Co/53/2019 z 20. marca 2019 bolo nariadené neodkladné opatrenie, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva až do právoplatného skončenia konania vo veci.

9. Dňa 20. júna 2018 žalovaný (záložný veriteľ) oznámil sťažovateľom začatie výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby.

II.

Argumentácia sťažovateľov

10. Sťažovatelia považujú napadnutý rozsudok za arbitrárny a ústavne neudržateľný.

11. Zásadné zlyhanie súdov spočíva v tom, že bez riadneho odôvodnenia a bez zmeny skutkového stavu, na základe svojvoľného nerešpektovania platnosti právneho úkonu – vyhlásenia predčasne splatného úveru z 9. januára 2015 diametrálne zmenili právne posúdenie tej istej kľúčovej otázky – premlčania.

12. Krajský súd rozhodol, že premlčanie nenastalo, a to z dôvodu posunutia času začatia plynutia premlčacej lehoty, ktoré spôsobilo vydanie predbežného opatrenia. Odvolací súd svojvoľne považoval vyhlásenie spotrebiteľského úveru za predčasne splatný za neplatný právny úkon, čo odporovalo skutočnosti. Táto zásadná zmena právneho posúdenia nebola v rozsudku odvolacieho súdu žiadnym spôsobom vysvetlená ani odôvodnená, pretože odvolací súd neurobil žiadne rozhodnutie, ktorým by určil predmetný právny úkon za neplatný právny úkon. Nebolo vykonané

žiadne nové dokazovanie ani vydané žiadne rozhodnutie súdu, ktoré by následne odôvodňovalo zmenu právneho názoru. Odvolací súd neuviedol žiadne právne ustanovenie ani judikatúru, z ktorej by vyplývalo, že predbežné neodkladné opatrenie má za následok posun začatia plynutia premlčacej lehoty, nedostatočne vysvetlil svoj odklon od právneho posúdenia prvostupňového súdu, ako aj od svojho vlastného predchádzajúceho rozhodnutia. Sťažovateľom nebola poskytnutá príležitosť vyjadriť sa k tejto podstatnej svojoľnej zmene právnej kvalifikácie, čo predstavuje porušenie kontradiktórnosti konania a práva na vypočutie.

13. Takýto postup odvolacieho súdu a dovolacieho súdu, ktorý na túto zásadnú otázku nereflektoval, je podľa sťažovateľov prejavom arbitrárnosti a svojoľle, ktorá je nezlučiteľná s princípmi právneho štátu, predvídateľnosti práva a právnej istoty.

14. Odvolací súd v prejednávanej veci preukázal extrémny nedostatok konzistentnosti a predvídateľnosti vo svojich rozhodnutiach týkajúcich sa otázky premlčania záložného práva. Sťažovatelia boli svedkami dvoch protichodných právnych názorov od toho istého súdu v tom istom konaní bez toho, aby sa zmenil skutkový stav alebo aby prebehlo nové dokazovanie, ktoré by takúto zmenu odôvodnilo. Kľúčovým problémom je absencia akéhokoľvek riadneho a transparentného odôvodnenia pre takúto radikálnu zmenu.

15. Ak odvolací súd sa v druhom rozsudku rozhodol neprihliadať na platný právny úkon – vyhlásenie úveru za predčasne splatný, ako potom mohol prihliadať na predbežné opatrenie z 29. januára 2015, ktoré bolo vydané iba na základe toho, že žalovaný vyhlásil úver za predčasne splatný. Uznaním predbežného opatrenia a jeho dopadu na začiatok plynutia premlčacej lehoty súd efektívne priznal právnu relevanciu úkonu, ktorý zároveň odmieta. To vedie k právnej situácii, ktorú sťažovatelia právom označujú za „absurdný nezmysel“.

16. Okresný súd pritom vo svojom rozhodnutí dospel k záveru, že pohľadávka aj záložné právo sú premlčané. Odvolací súd teda nielenže zmenil svoj vlastný právny názor, ale aj potvrdil rozhodnutie založené na odlišnom právnom posúdení, čo je vnútorne rozporné a procesne neprípustné. Okresný súd zrušil uznesenie o neodkladnom opatrení pred právoplatným ukončením súdneho konania, a to v rozpore s uznesením nadriadeného súdu, čo umožnilo žalovanému uplatniť výkon záložného práva. Takýto postup svedčí o zjavnom ignorovaní záväzných rozhodnutí vyššieho súdu a zvýhodňovaní jednej strany sporu, čo narúša nestrannosť.

17. Sťažovatelia opakovane nastolili zásadnú právnu otázku, ktorá ešte nebola právne vyriešená: *„či sa môžu domáhať žalobou na súde, aby nehnuteľnosť nebola zaťažená záložným právom v prípade uplynutia premlčacej lehoty predmetnej pohľadávky.“* Zdôraznili, že ide o jedinú účinnú právnu možnosť ochrany pred výkonom záložného práva na premlčanú pohľadávku.

18. Napriek tomu, že odvolací súd v jednom zo svojich rozsudkov konštatoval premlčanie pohľadávky aj záložného práva, zásadne sa nezaoberal právnu otázkou aktívnej legitímácie a možnosťou právnej obrany sťažovateľov v tejto situácii z dôvodu, že jej vyriešenie by zlepšilo právne postavenie sťažovateľov. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí žiadnym spôsobom nereflektoval na absolútnu nekonzistentnosť rozhodnutia odvolacieho súdu spočívajúcu v popieraní existencie príčiny (vyhlásenie predčasnej splatnosti), no súčasne uznávaní jej následku (neodkladné opatrenie).

19. Najvyšší súd neprijal dovolanie s cieľom vyriešiť túto zásadnú právnu otázku, čím sťažovateľom odoprel prístup k spravodlivosti a efektívnej súdnej ochrane ich práv. Dovolací súd uviedol sťažovateľov do omylu, keď uviedol, že vyriešením tejto zásadnej právnej otázky by sťažovatelia nedosiahli priaznivejší výsledok, čo nie je pravda.

20. Ak je pohľadávka premlčaná, dlžníci musia mať ústavne garantované právo dovolať sa uplynutia premlčacej lehoty tejto pohľadávky. Ignorovanie tejto otázky a odopretie jej riešenia na najvyššej súdnej inštancii predstavuje odmietnutie spravodlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bolo zamietnuté dovolanie sťažovateľov smerujúce proti rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľov, ktorou sa domáhali určenia, že dotknuté nehnuteľnosti nie sú zaťažené záložným právom. Sťažovatelia sú presvedčení, že k neprijatiu ich dovolania došlo z dôvodu, aby nenastalo pre nich priaznivejšie rozhodnutie, čo vedie k odopretiu spravodlivosti a naznačuje nedostatok nestrannosti pri posudzovaní prípustnosti dovolania v kľúčovej otázke. Najvyšší súd mal napraviť zjavné porušenie princípov právneho štátu zo strany odvolacieho súdu, ktorý uskutočnil diametrálne odlišné právne posúdenie veci v otázke premlčania v skutkovo totožnej situácii za rovnakej právnej úpravy, čo je v podmienkach materiálneho právneho štátu neakceptovateľné.

22. Ústavný súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že rešpektuje rozhodovací priestor najvyššieho súdu vrátane jeho kompetencie ústavne konformným spôsobom vymedziť si prípustnosť a spôsob rozhodovania o dovolaní, no len pokiaľ neprekročí ústavné štandardy. Ústavný súd pritom považuje dovolanie za priesečník medzi hodnotou jednotnej, práve a len najvyšším súdom pre celé územie zveľaďovanej interpretácie práva s tým, že účelom § 421 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je tvorba, ustáľovanie a presadzovanie ustálenej rozhodovacej praxe, a hodnotou ochrany individuálnej pozície účastníkov konania, resp. ochrany individuálnej spravodlivosti strán sporu. Tieto hodnoty (normatívnosť a individuálnosť) sú rovnocenné, nastavené textom zákona (II. ÚS 89/2018). Najvyšší súd je pri rozhodovaní o dovolaní súdom, ktorý okrem rozhodovania o právach a povinnostiach účastníkov konania „súdi súdy“ s dôsledkami pre účastníkov konaní (strany sporu) súčasných i budúcich. Uvedené platí tak pre dovolanie týkajúce sa právneho posúdenia veci (§ 421 CSP), ako aj pre dovolanie z dôvodu zmätočnosti (§ 420 CSP). Rozhodnutím o dovolaní sa cez interpretáciu vdychuje život právnym normám s dôsledkami pre celé územie Slovenskej republiky (I. ÚS 189/2021).

23. Ústavný súd podotýka, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom dovolanie sťažovateľov zamietol, teda sťažovateľmi uplatnenými dovolacími dôvodmi sa zaoberal, vecne posúdiac namietanú zmätočnosť rozsudku krajského súdu (druhého), ako aj nesprávne právne posúdenie.

24. Sťažovatelia kritizujú, že najvyšší súd nereagoval na nekonzistentnosť rozsudku krajského súdu, ktorý bezdôvodne zmenil svoj právny názor (oproti svojmu predchádzajúcemu rozhodnutiu v danej veci) týkajúci sa plynutia premlčacej doby, čo robí toto rozhodnutie prekvapivým.

25. K prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s aplikáciou ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, bez vyzvania strán na vyjadrenie sa k jeho možnému použitiu môže dôjsť len v situácii, keď v dovtedajšom konaní (či už v rámci konania na súde prvej alebo druhej inštancie) nebolo dané právne posúdenie stranami konania alebo súdom vôbec prezentované a po prvý raz sa takéto právne posúdenie objaví až v rozhodnutí odvolacieho súdu. O takúto situáciu však v danom prípade nejde, ako to uviedol aj najvyšší súd v rámci posúdenia dovolacieho dôvodu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (body 18 až 26 odôvodnenia). Je totiž zrejmé, že krajský súd skutkový stav zistený súdom prvej inštancie v celom rozsahu rešpektoval, nijako ho nemenil ani nedoplnil, aplikoval totožné zákonné ustanovenia, avšak oproti svojmu predchádzajúcemu záveru, v zmysle ktorého považoval námietku premlčania uplatnenú sťažovateľmi za rozpornú s dobrými mravmi (sťažovatelia z poskytnutého úveru nevrátili ani samotnú istinu, pozn.), tentokrát dospel k záveru, že právo žalovaného na výkon záložného práva nie je premlčané, premlčacia doba neuplynula, pretože mu v jeho realizácii bránila objektívna prekážka spočívajúca v povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva uloženou právoplatným neodkladným opatrením nariadeným na návrh sťažovateľov v reakcii na žalovaným vyhlásené predčasné zosplatnenie úveru poskytnutého sťažovateľom. Už v predchádzajúcom rozsudku krajský súd ako jednu z alternatív (čo mu bolo vytknuté skorším kasačným rozhodnutím dovolacieho súdu) uvádzal aj možnosť, že ak by predčasné zosplatnenie úveru nebolo platné pre rozpor so zákonom, nastala by splatnosť celého úveru 3. apríla 2015, čo však pre existenciu objektívnej prekážky (predbežné opatrenie vykonateľné 24. februára 2015) nemohlo vyvolať začiatok plynutia premlčacej doby záložného práva.

26. Uvedené závery dostatočným a jasným spôsobom vyvracajú názor sťažovateľov, že v ich právnej veci krajský súd po druhýkrát rozhodol prekvapivo či neodôvodnene, a preto najvyšší súd v tejto časti ich dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné.

27. Sťažovatelia tiež uplatnili dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ako právnu otázku dosiaľ nevyriešenú v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu sťažovatelia formulovali otázku, či predbežné opatrenie spočívajúce v povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva má vplyv na začatie premlčacej doby výkonu záložného práva v tom zmysle, že veriteľovi bráni začať s výkonom záložného práva už od momentu, keď zabezpečená pohľadávka nie je riadne a včas splnená. Pokiaľ odvolací súd dospel k záveru, že počas vykonateľnosti predbežného opatrenia spočíva, uprel tým sťažovateľom právo dovolať sa premlčania.

28. Najvyšší súd po všeobecnej charakteristike záložného práva, premlčania, plynutia premlčacej doby, práva záložného veriteľa na výkon záložného práva (body 38 až 46 odôvodnenia), spočívania premlčacej doby (body 48 a 49 odôvodnenia) konštatoval, že v prípade sťažovateľov pre existenciu objektívnej prekážky – autoritatívneho súdneho rozhodnutia premlčacia doba ani nezačala plynúť, keďže predbežné opatrenie objektívne bránilo záložnému veriteľovi, aby pristúpil k výkonu záložného práva. Na základe uvedeného odvolací súd viazaný právnym názorom súdu vyššej inštancie ustálil začiatok plynutia premlčacej doby na deň nasledujúci po právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 12C/10/2015 z 20. júla 2016, ktorá nastala 22. júna 2017. Keďže žalovaný oznámil sťažovateľom 20. júna 2018 začatie výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby, urobil tak včas, teda v rámci trojročnej premlčacej doby. Preto potvrdenie zamietajúceho rozsudku okresného súdu, teda potvrdenie jeho právneho záveru o nepremlčaní výkonu záložného práva (i keď nie z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, ale pre neuplynutie premlčacej doby) bolo vecne

správne. Vzhľadom na správnosť právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu najvyšší súd konštatoval nedôvodnosť podaného odvolania v tejto časti, a preto ho zamietol podľa § 448 CSP.

29. Nemôže byť na ťarchu záložného veriteľa, že bolo vydané predbežné opatrenie brániace mu naplniť obsah samotného záložného práva spočívajúci v jeho výkone v takom zmysle, že okrem vylúčenia možnosti domáhať sa výkonu záložného práva v deň nasledujúci po dni konečnej splatnosti zabezpečenej pohľadávky bude sankcionovaný aj uplynutím premlčacej doby (počas existencie objektívnej prekážky v podobe zákazu výkonu záložného práva), čo v prípade uplatnenia námietky premlčania jeho majetkové právo zásadne oslabí. Z tohto pohľadu sú rozhodnutia súdov v právnej veci sťažovateľov i spravodlivé, nijak neznevýhodňujúce žalovaného, ktorý má v zmysle právoplatných súdnych rozhodnutí v súvisiacej právnej veci nárok len na istinu úveru, ktorý bol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov.

30. Pokiaľ ide o správnosť právneho posúdenia platnosti/neplatnosti predčasného zosplatnenia úveru poskytnutého sťažovateľom krajským súdom, tieto námietky neboli obsiahnuté v dovolaní sťažovateľov, a teda nemohli byť ani predmetom posúdenia dovolacím súdom, čo súčasne vylučuje možnosť ich ústavnoprávneho prieskumu.

31. Ako irelevantnú vyhodnotil dovolací súd aj druhú sťažovateľmi formulovanú právnu otázku, že im bolo odopreté právo vzniesť námietku premlčania samotnej zabezpečenej pohľadávky, keďže výkon záložného práva je možné uskutočniť aj v prípade, ak je zabezpečená pohľadávka premlčaná. Preto ani námietka premlčania zabezpečenej pohľadávky by nemala vplyv na samotné záložné právo, ktoré premlčané nebolo. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov v časti týkajúcej sa tejto dovolacej otázky odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Samotné zamietnutie dovolania v časti prvej dovolacej otázky, ktorá bola meritórne preskúmaná, konzumovalo aj výrok o odmietnutí, ktorý preto nebol v napadnutom rozhodnutí samostatne uvedený.

32. Záver o zamietnutí dovolania je odôvodnený a odpovedá na dovoláciu argumentáciu sťažovateľov vecným a logickým spôsobom, teda ho možno označiť za ústavne udržateľný. Tomu zodpovedá aj strohá sťažnostná argumentácia sťažovateľov vo vzťahu k ústavnej udržateľnosti najvyšším súdom vysloveným právnym názorom. Táto sa obmedzuje len na nedostatočnú polemiku sťažovateľov s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorý ich dovolanie „neprijal“, čím im podľa ich názoru odoprel prístup k spravodlivosti, čo je v rozpore s obsahom odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, čo nepochybne vyplýva aj z predchádzajúcich odsekov. Podstatná časť námietok sťažovateľov má abstraktný charakter, je nekonzistentná a nesystematická, na hranici nedostatku náležitostí, medzi ktoré nesporne patrí relevantné odôvodnenie sťažnosti vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody konkrétnym porušovateľom.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom bol všeobecnými súdmi poskytnutý ucelený právny názor, pričom ústavný súd aprobované právne hodnotenie veci všeobecnými súdmi nepovažuje za excesívne. Skutočnosť, že sa sťažovatelia s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 190/2022).

34. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení, a ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

35. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu